

CUVÂNT ÎNAINTE

HUMAN VALUES AND RELIGIOUS FREEDOM

Ec. Virgil ACHIHAI

*President of the Christian Church according to the Gospel -
Union of Christian Churches after the Gospel in Romania;
General Secretary, Evangelical Alliance of Romania
virgilachihai@gmail.com*

„How can you believe, who walk after the glory which you give to one another, and do not seek the glory that comes from the only God?”
(John 5:44).

Religious freedom protects the right of everyone to live, speak and behave in accordance with his or her own convictions, in a peaceful manner, in both private and public life.

In other words, to be himself, in school, at work, in social, cultural and religious activities. Religious freedom is much more than the freedom to worship in the House of Prayer, Church, Synagogue, Mosque. The legislative framework and the way it is applied in the area of religious freedom ensures the possibility of free, responsible expression of religious beliefs, fosters inter-religious dialogue both between individuals and between faith communities.

Different people of different religions and faiths can and should promote mutual understanding and respect, the manifestation of their faith without discriminating against others. In this way, any society that has experienced times of religious intolerance in the past will experience healing of inter-human relations and by implication any morally sick society will also heal.

Religious freedom not only protects one's faith but also the right to live by it and practice it. Every citizen must feel protected and respected by the state, its institutions and their representatives.

The Universal Declaration of Human Rights (1948) and the Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and of Diversity of Religion or Belief (1981), together with the International Covenant on Civil and Religious Rights (1966), are widely recognised international documents on the basis of which any democratic nation acts in the sensitive area of religious freedom.

The concept of value in the most common sense is „general and abstract principles about what is important and despised in life, how people should behave and appreciate situations, events, people, as well as social and national objections” (P. Iluț 2009, p. 409).

Values are those that form and define the human personality on the basis of which the judgments, attitudes, activities of each person can be analyzed. A genuine recognition and promotion of fundamental human rights cannot be achieved in a totalitarian society, in a dictatorial regime. In such regimes, internationally recognised universal rights are treated in an abstract manner, separate from the values which should not only give them „substance” but also be unequivocally recognised in both the formulation of legislation and its implementing rules.

In a totalitarian state, sanctions will be imposed that will not only discourage their living, but will even have their existence unrecognised. In a democracy, the state and its organs have the aim of defending and promoting the rights and freedoms of citizens laid down in legislation, which in turn are based on values that are unanimously accepted and recognised as ‚healthy’ for any society. And where unanimously recognised and accepted human values result in the manifestation of the conscience of each individual, respect for human dignity, that society will progress.

Every human being leads his or her life according to certain principles based on different values. They determine his actions, help him to know himself better, to identify himself with other people, to develop himself in every respect.

It is on the basis of values that we make decisions; the important thing is that when we notice conflicts in personal values it is time to „stop” for a while in order to „sort out” the inner man and his value system.

It is impossible not to have values, but it is possible not to be sufficiently aware of them and not to respond to the promptings coming from one’s conscience. Values of any kind are those that distinguish right from wrong, lawful from unlawful, virtue from sin. Values form an organic whole, a system. They can be classified according to their validity, their qualities, their subject, their scope of application.

From the text in John 5:44, we understand that each person has his own „glory”, that is, a certain level on a scale of honesty and fairness in relation to other people. There is, or rather has been, over time, a certain social consensus in which people are placed on a ladder with different gradations, not in relation to themselves but in relation to others.

Youth, beauty, wealth, bravery, wisdom, are values on the basis of which some people have more glory than others. The truth is that in one form or another, all people seek glory, or rather, to be glorified by other people. In the end it comes down to a kind of compromise; I praise you and you praise me! And so a certain social balance is achieved. Man thus becomes satisfied, fulfilled, satiated, lives by himself and by the praise of others!

The big problem, existential in fact, is that such people no longer have room in their hearts for what God says about them, in fact they don't really care about it anymore. But anyone who seeks the glory that comes from God, will never seek, run after that from people, even at the risk of being excluded from an organization, community, social group. These people have come to understand and believe that above everything and everything there is God who rewards any man who seeks Him! And He does not look at man's face, his material state, but looks deep into man's heart.

Vain praise, that is to say, that which is received from men, knows no edges where to stop, no motivation to analyze itself in relation to God! Vain glory does not distinguish between nation or social status, it can be locked in the heart of any man.

Blaise Pascal, expresses this fact in the following words „vanity is so deeply rooted in the human heart that even the soldier and the servant and the cook and the porter boast and each wants to have his admirers”.

Can such people still believe and seek glory from God? Certainly not, unless they turn to their Creator in repentance and faith. In fact, any man possessed by pride and pride, will not understand to appreciate, to desire, to live humbly and modestly. Humility nourishes in each person, day after day, the knowledge of „what we are in relation to what we should be”!

Faith in God as opposed to the glory sought from men cannot fit in one soul, they exclude each other. Just as there is no room in a sheath for two swords, so there is no room in a soul for faith and love of God, concomitant with vain pride and the seeking of men's praise.

The whole of Holy Scripture exhorts man to love God and his neighbour. It also warns every man of the danger of self-esteem, of seeking after the goodwill and praise of men. Nothing is more fleeting than the glory received from men. But happy is the man who throughout his life, from childhood to old age, deepens himself in the study of the Word of God, and gradually, gradually, will come like the Apostle Paul, to understand that without hope, faith and love, man has not only wasted his life, but has lost eternity, that is, dwelling with the saints and with Christ the Saviour.

VALORILE UMANE ȘI LIBERTATEA RELIGIOASĂ

Ec. Virgil ACHIHAI

*Președinte Biserica Creștină după Evanghelie –
Uniunea Bisericilor Creștine după Evanghelie din România;
Secretar general, Alianța Evanghelică din România
virgilachihai@gmail.com*

„Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?”
(Ioan 5:44).

Libertatea religioasă protejează dreptul oricărui om de a trăi, vorbi, comporta în concordanță cu propriile convingeri, într-un mod pașnic, atât în viața privată cât și în cea publică.

Cu alte cuvinte, de a fi el însuși, în școală, serviciu, activități sociale, culturale, religioase. Libertatea religioasă este mult mai mult decât libertatea de închinare în Casa de Rugăciune, Biserică, Sinagogă, Moschee. Cadru legislativ, cât și modul cum acesta este aplicat în domeniul libertății religioase asigură posibilitatea exprimării libere, responsabile a convingerilor religioase, favorizează dialogul inter-religios atât între persoane cât și între comunități de credință.

Oameni diferiți din religii și credințe diferite pot și trebuie să promoveze înțelegerea și respectul reciproc, manifestarea credinței proprii fără să discrimineze pe alții. Astfel, orice societate care în trecut a cunoscut vremuri de intoleranță religioasă, va experimenta vindecarea relațiilor interumane și implicit se va însănătoși și orice societate bolnavă din punct de vedere moral.

Libertatea religioasă nu doar protejează credința cuiva, ci și dreptul de a trăi conform acesteia și de a o practica. Orice cetățean trebuie să simtă că e protejat și respectat de către stat, instituțiile acestuia și reprezentanții lor.

Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948), cât și *Declarația de Eliminare a Tuturor Formelor la Intoleranță și Diversitate la Religie sau Credință (1981)*, alături de *Convenția Internațională asupra Drepturilor Civile și Religioase (1966)*, sunt documente de o largă recunoaștere internațională pe baza cărora, orice națiune democratică acționează în domeniu atât de sensibil al libertății religioase.

Conceptul de valoare în accepțiunea cea mai des întâlnită, este de „principii generale și abstracte, despre ce este important și disprețuit în viață, cum trebuie oamenii să se comporte și să aprecieze situațiile, evenimentele, persoanele, precum și obiectiile sociale și naționale” (P. Iluț 2009, p. 409). Valorile sunt acelea care formează și definesc personalitatea umană pe baza cărora pot fi analizate judecățile, atitudinile, activitățile fiecărui om. O autentică recunoaștere și promovare a drepturilor fundamentale ale omului, nu se poate realiza într-o societate totalitaristă, într-un regim dictatorial. În astfel de regimuri, drepturile universale recunoscute internațional sunt tratate într-un mod abstract, separat de valorile care ar trebui, nu doar să le dea „substanță”, dar și să fie recunoscute fără echivoc atât în formularea legislației, cât și în norma de aplicare ale acesteia.

Într-un stat totalitar vor fi impuse sancțiuni care nu doar vor descu-raja trăirea lor, dar le va fi până și existența lor nerecunoscută. Într-o democrație, statul și organele sale au scopul de a apăra și promova drepturile și libertățile cetățenești prevăzute în legislație care la rândul ei au la bază valori unanim acceptate și recunoscute ca fiind „sănătoase” pentru orice societate. Iar acolo unde valorile umane unanim recunoscute și acceptate au drept consecință manifestarea conștiinței fiecărui om, respectarea demnității umane, societatea respectivă va progresa. Fiecare om își conduce viața după anumite principii care au ca bază diferite valori. Acestea îi determină acțiunile, îl ajută să se cunoască mai bine pe el însuși, să se identifice în raport cu ceilalți oameni, să se dezvolte din toate punctele de vedere.

Pe baza valorilor luăm decizii; important este ca atunci când observăm conflicte la nivelul valorilor personale este momentul „să ne oprim” pentru ceva vreme cu scopul „de a face” ordine în omul interior și în sistemul lui de valori. Este imposibil să nu ai valori, dar este posibil să nu le conștientizezi suficient și să nu răspunzi la îndemnul care vin din partea propriei conștiințe. Valorile de orice fel, sunt acelea care fac să se deosebească binele de rău, licit de ilicit, virtutea de păcat. Valorile formează o totalitate organică, un sistem. Ele pot fi clasificate după valabilitate, calități, subiectul lor, domeniul de aplicabilitate. Pornind de la textul din Ioan 5:44, înțelegem că fiecare om are o proprie „slavă”, adică un anumit nivel, pe o scară a cinstei și corectitudinii în raport cu alți oameni. Există, sau mai bine spus, s-a concretizat în timp, un anumit consens social în care pe o scară cu diferite gradații, sunt situați oamenii în funcție nu de ei înșiși, ci de ceilalți.

Tinerețea, frumusețea, bogăția, vitejia, înțelepciunea, sunt valori pe baza cărora unii oameni au mai multă slavă decât alții. Adevărul este că în-

tr-o formă sau alta, toți oamenii umblă după slavă, sau mai bine spus, să fie slăviți de alți oameni. Până la urmă se ajunge la un fel de compromis; eu te laud pe tine și tu mă lauzi pe mine! Și astfel se asigură un oarecare echilibru social. Omul devine astfel satisfăcut, împlinit, sătul, trăiește prin el însuși și prin laudele celor din jur!

Marea problemă, existențială în fond, este că, astfel de oameni nu mai au loc în inima lor de ceea ce spune Dumnezeu despre ei, de fapt nu prea îi mai interesează acest subiect. Dar oricine caută slava care vine de la Dumnezeu, nu va mai căuta, alerga niciodată după aceea de la oameni, chiar cu riscul de a fi excluși dintr-o organizație, comunitate, grup social. Acești oameni au ajuns să înțeleagă și să creadă că deasupra a tot și toate există Dumnezeu care răsplătește pe orice om care-l caută! Iar El nu caută la fața omului, la starea lui materială, ci se uită adânc în inima omului.

Slavă deșartă, adică aceea primită de la oameni, nu cunoaște nici margini unde să se oprească, nici motivație de a se analiza în raport cu Dumnezeu! Slava deșartă nu face deosebire de neam sau stare socială, se poate încuiba în inima oricărui om.

Blaise Pascal, exprimă acest fapt în următoarele cuvinte *„vanitatea este adânc înrădăcinată în inima omului, încât și ostașul și slujitorul și bucătarul și hamalul se laudă și fiecare vrea să aibă admiratorii săi”*.

Mai pot crede și căuta slava de la Dumnezeu astfel de oameni? Cu siguranță nu, dacă nu se întorc către Creator cu pocăință și credință. În fapt, orice om stăpânit de orgoliu și mândrie, nu va înțelege aprecia, dori, să trăiască smerit și modest. Smerenia întreține în fiecare om, zi după zi, cunoștința despre *„ceea ce suntem în raport cu ceea ce ar trebui să fim”*!

Credința în Dumnezeu în opoziție cu slava căutată de la oameni nu pot încăpea într-un suflet, se exclud una pe cealaltă. Așa cum într-o teacă nu este loc pentru două săbii, tot așa într-un suflet nu este loc pentru credință și dragoste de Dumnezeu, concomitent cu mândrie deșartă și căutarea aprecierii oamenilor. Întreaga Sfântă Scriptură îndeamnă pe om să iubească pe Dumnezeu și pe aproapele său. De asemenea, avertizează pe orice om de pericolul aprecierii de sine, a căutării după bunăvoința și laudele oamenilor. Nimic nu este mai trecător decât slava primită de la oameni.

Dar fericit este omul care în întreaga sa viață, din copilărie până la adânci bătrâneți, se adâncește în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, iar treptat, treptat, va ajunge asemenea apostolului Pavel, să înțeleagă că fără nădejde, credință și dragoste, omul nu doar și-a irosit viața, dar a pierdut veșnicia, adică locuirea împreună cu sfinții și cu Hristos Mântuitorul.